



# ZVITA PAMET

*Ajda Sofrić / Blaž Romih / Endi*

*Pašić / Maja Zablac̃an / Maša*

*Wolf / Monika Mencinger / Nina*

*Goričan / Samo Srakar / Špela*

*Gorše / Uroš Kavčič / Urša Podboj*

*/ Tamara Belec / Viktorija Fras*

# ZVITA PAMET


*Ajda Sofrić / Blaž Romih / Endi  
Pašić / Maja Zablačan / Maša  
Wolf / Monika Mencinger / Nina  
Goričan / Samo Srakar / Špela  
Gorše / Uroš Kavčič / Urša Podboj  
/ Tamara Belec / Viktorija Fras*



Te zgodbe ne razume nihče, ki ni dovolj pameten in zvit. Zgodila se je v najbolj oddaljenem kotičku sveta, kjer se živali obnašajo kot človek, čeprav še nobenega niso srečale.

Nekoč je tam živela lisica Zvitka. Bila je najbolj pretkana in zvitá lisica v gozdu. Zнала je prelisičiti vse: ježka Špička, kačo Siko, kukavico Kuklo, medveda Šapka in še mnogo drugih.





Zvitka je Šapka poslala na medene tedne, češ da ga tam čaka medvedka Kosmatinka. »Kosmatinka?« je vprašal Šapko. »A je lepa?«

»Pa še kako, pri mojih brkih, da je!« je rekla Zvitka in se mu ponudila, da lahko medtem popazi na njegove čebele. Šapko ji je zaupal ključ svojega panja in odšel na pot. Ko se je čez par tednov ves jezen vrnil domov, saj Kosmatinke ni našel nikjer, o njegovem medu ni bilo več sledu. Toliko o medenih tednih. Te je imela – Zvitka.

Tudi kukavico Kuklo je Zvitka pretentala. »Zlato uro s kukavico ti dam,« ji je obljubila, »če le iz tistega vranjega gnezda pomečeš vsa jajca.«

»Kaj mi bo zlata ura s kukavico?« je hotela vedeti Kukla.

»Vsako uro ti bo z zlatim glasom kukala,« jo je sladko prepričevala Zvitka.

»Vsi ti bodo nevoščljivi.«


To je bilo Kukli všeč. Brž je pometala iz gnezda vsa vranja jajca. A zlate ure s kukavico ni dobila.

Jih je pa dobila po buči s kljunom od tiste vrane.

Medtem se je Zvitka brezbrizno oblizovala okrog ust, jajca so ji namreč zelo teknila.



KUKLU!

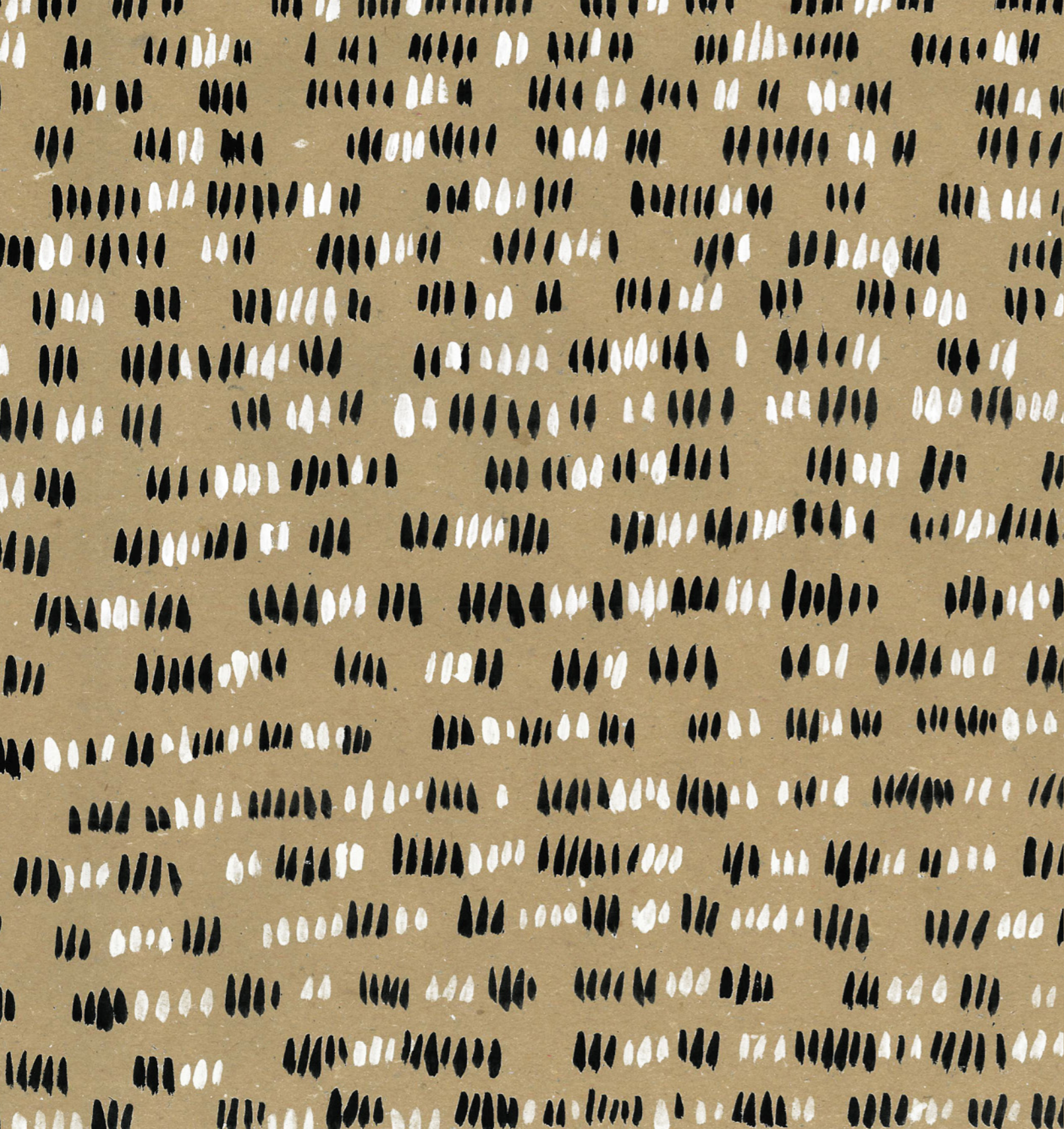


Ježek Špiček bi se prav tako lahko pritožil nad Zvitko. Prepričala ga je namreč, da ji je prekopal vrt za jušno zelenjavo. Medtem mu je Zvitka kazala podobe hrušk, ki naj bi jih dobil kot pošteno plačilo. Ubogi Špiček ni razumel, da hruške pripadajo Ježku Jančku iz neke druge pravljice ... Ko je to spoznal, je osramočen odšel in o Zvitkini prevari ni nikomur niti pisnil.



In kako je navila kačo Siko, ki je najraje zvita počivala na kakšnem toplem kamnu? Dražila jo je, dokler kača ni siknila in planila za njo. Zvitka pa hop okrog drevesa, spet in spet, Sika pa za njo, dokler se ni povsem ovila okrog drevesa. Zvitka se ji je nato posmehovala: »Si mislila, da si zvita kača. Pa si samo ovita. Jaz sem zvita, jaz – Zvitka!«





Le volk Pametnjakovi© ji ni nasedel. Bil je najpametnejša žival v gozdu. Tako zelo pameten je bil, da je celo svoje ime zaščitil. In če je kdo komu rekël: »Ah, kakšen pametnjakovič si,« je Pametnjakovi© brž protestiral – to je smel biti le on.



Pametnjakovi© je vedel, da mora Zvitko vedno z enim očesom opazovati, saj bi bila prevelika sramota, da bi lisica prelisičila tako pametnega volka. Ko mu je poskušala prodati osoljeno vodo namesto limonade, jo je ujel pri zvijači. Živalim je predlagal, naj jo izženejo iz gozda. A njim se z Zvitko ni ljubilo prerekati. Zanje je bila preveč zvita, zato so se bali, da jim jo bo še huje zagodla. Pametnjakovi© pa je vztrajal.



To je šlo Žvitki zelo na živce. Ker je poznala njegovo samoljubje, je predlagala, naj tekmujeta. Pametnjakovi© je pristal, saj je bil prepričan, da njegova pamet premaga njeno zvitost.

»No, Zvitka, koliko dreves je v gozdu?« jo je vprašal. Lisica je pomislila in pošteno povedala, da ne ve. »Vendar pa tudi ti ne veš, koliko listov ima to

drevo,« se je znašla in pokazala na veliko lipo. Volk, ki ni hotel priznati, da tudi on nečesa ne ve, je hitro začel šteti. Štel je in štel in štel, se nekajkrat zmotil, znova začel, štel in štel – dokler ni opazil, da lisice ni več. Postalo mu je jasno, da ga je lisica prevarala, saj listja ni bilo mogoče prešteti. Šel je za njo in jo našel, kako sreba kokošjo juho.



»Si ugotovil, koliko listja je na drevesu?« ga je vprašala z zvitim nasmehom.

»Ne,« je priznal. »Vendar vseeno vem, koliko ga je.«

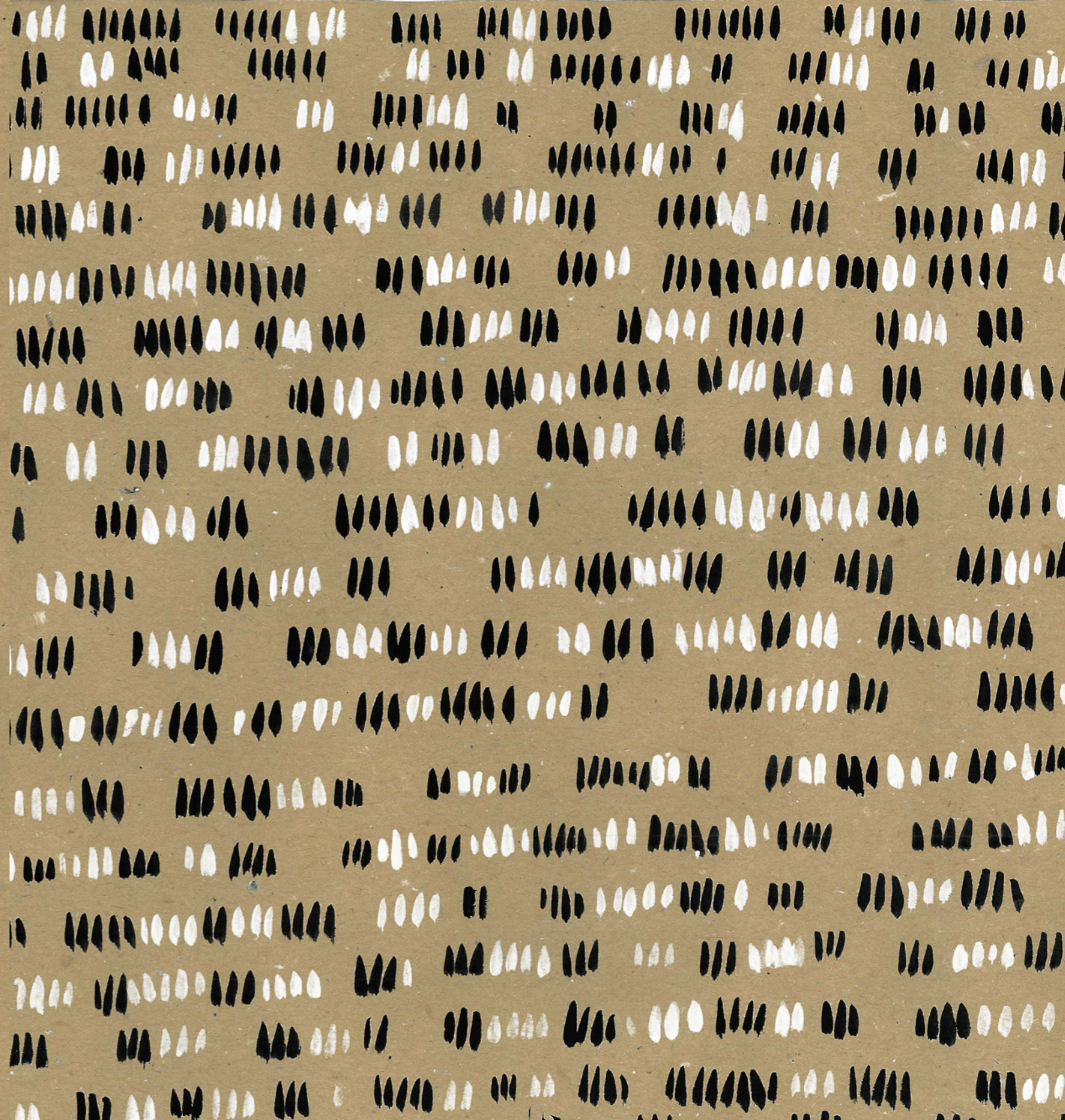
»Koliko?« se je Zvitka začudila.

»Kot trave. Saj veš – tako pravi star pregovor: bilo jih je kot listja in trave.«

»Ampak koliko je trave?«

»To boš pa morala sama prešteti.«

Lisici se je povесil nos. Tokrat jo je volk prelisičil.



»Imam že novo vprašanje,« je pohitel Pametnjakovi©, ki je vedel, da ima lisica od vsega najraje kokošjo juho. »Kako bi preživel, če ne bi jedla kokošje juhe?«

»Eh, to je pa lahko vprašanje. Pojedla bi kokoš brez juhe. Kako bi pa ti preživel brez ovčje obare?«

»Tvojo kokošjo juho bi pojedel.«

To je bilo prelahko. Oba sta se zamislila.

Končno se je volk spomnil novega vprašanja: »Zvitka, kako boš preživel, če ne boš spala trideset dni?« Lisico, ki je oboževala spanje v brlogu, je zaskrbelo. To je bilo zares težko vprašanje. Brez spanja bi umrla. S težkim srcem je priznala, da ne ve.

»He, he,« se je zasmel Pametnjakovi©. »Bi pač spala trideset noči.«



Bil je že večer in na nebu je zasijal poln mesec. Zvitka je bila kar penasta od besa, ker je bilo videti, da je volkova pamet premagala njeno zvitost. S tem se ni mogla pomiriti. »Mogoče si res tako pameten, kot verjameš, da si,« je zvito rekla, »ampak jaz pa sem boljša v skokih s kolebnico.«

Pametnjakovi© je menil, da je tudi v tem nepremagljiv, zato je pristal na preizkus. Zvitka pa, ki je imela skrite namene, ga je odpeljala na osamljeno jaso in stokrat skočila čez kolebnico. »Zdaj pa ti,« je zadihano rekla, a še preden mu je kolebnico izročila, jo je namazala z oljem. Nameravala ga je tako zelo poškodovati, da ga ne bi bilo deset let na spregled. In res. Volku se je vrv izmuznila iz prednjih tac in se mu zapletla med zadnje, da je z vso močjo treščil na smrček, iz katerega se mu je pocedila kri.

Dvignil je smrček v zrak, da bi se kri ustavila, ter tulil in tulil – od bolečine, pa tudi iz užaljenosti, ker se je pustil lisici tako grdo premagati. Zvitka pa se je le hihitala.

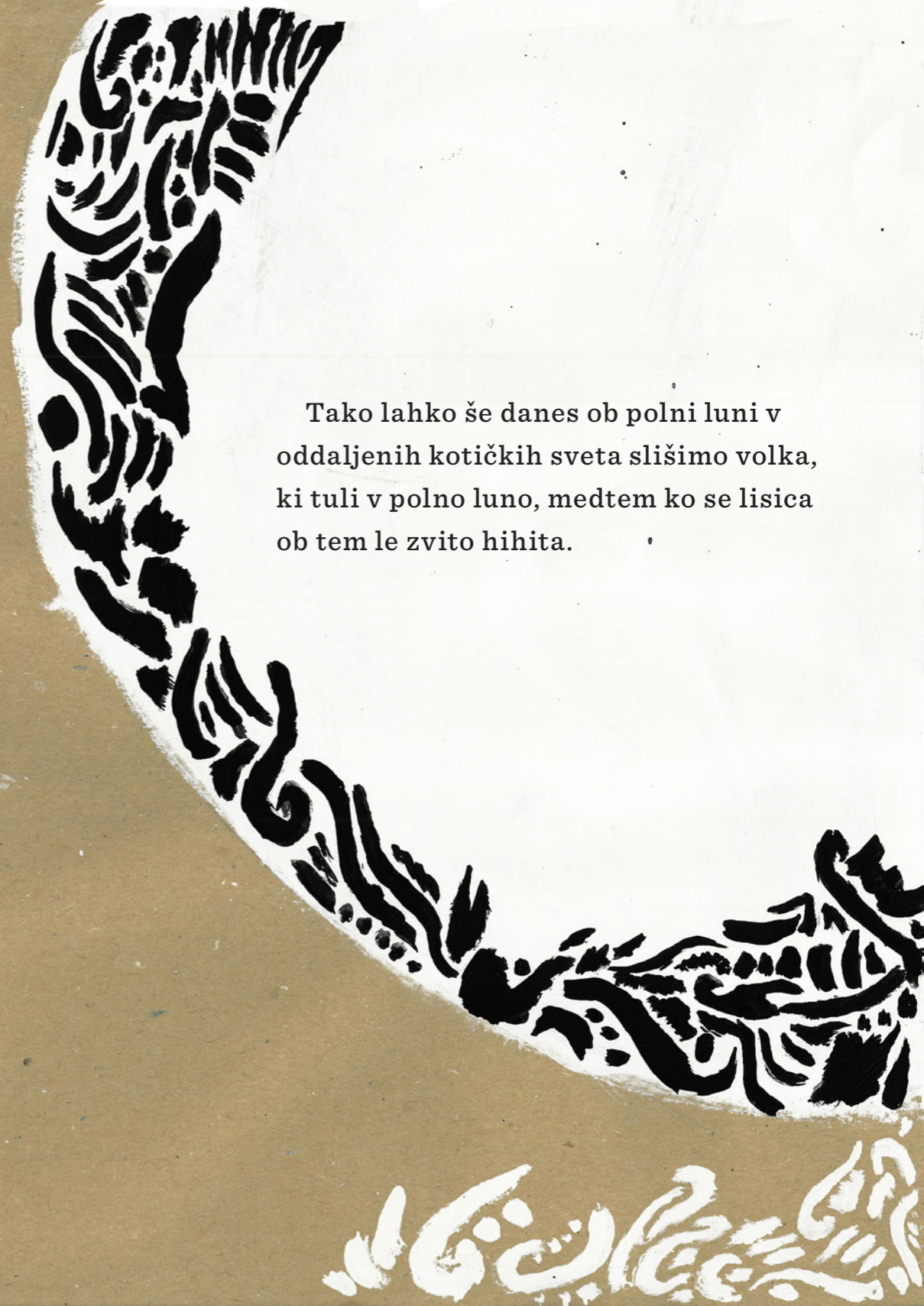
Živali so slišale volkovo tuljenje in lisičino hihitanje. Prihitele so in vprašale, kaj se je zgodilo. Pametnjakovi© ni hotel priznati, kako jo je po neumnosti skupil, zato se je znašel in rekel, da še pogovarja z Luno, ker ta vse ve in vse zna.

»In kaj je povedala Luna?« so hotele vedeti.

»Da je to, kar rabimo vsi, zvitá pamet,« je dvoumno rekel Pametnjakovi©, da mu ne bi bilo treba priznati poraza. Zvitka pa, ki prav tako ni želela priznati, da je bil volk pametnejši od nje, je samo prikimala.



Tako lahko še danes ob polni luni v oddaljenih kotičkih sveta slišimo volka, ki tuli v polno luno, medtem ko se lisica ob tem le zvito hihita.



*Slikanica je nastala v okviru usposabljanja  
"Vključujemo in aktiviramo!" Javne agencije za  
knjigo RS, pod mentorstvom Neli Filipić (zgodba)  
in Hane Stupica (ilustracije).*

**ZVITA PAMET**

*Ajda Sofrić, Blaž Romih, Endi Pašić, Maja Zablačan,  
Maša Wolf, Monika Mencinger, Nina Goričan, Samo  
Srakar, Špela Gorše, Uroš Kavčič, Urša Podboj,  
Tamara Belec, Viktorija Fras*

OBLIKOVALA *Hana Stupica*

JEZIKOVNO PREGLEDALA *Zarika Snoj Verbovšek*

Center za izobraževanje, rehabilitacijo in  
usposabljanje Kamnik - CIRIUS Kamnik

